

gjort Overbud paa de sociale Love. Derom vil jeg sige, at efter min Erindring er der i de tre Aar, hvor den nuværende Regering har siddet i to Skikkelser, kun een Gang gjort et Overbud i den sociale Lovgivning, nemlig det Overbud, som Indenrigsminister Berg gjorde, da han forelagde Invalideloven, med Hensyn til Fastsættelsen af denne Lovs Satser, thi da overbød han de Satser, som hans Forgænger i denne Lovgivning, nemlig Minister Stauning, havde foreslaaet. Minister Stauning havde foreslaaet vedrørende Invalideloven en Løsning, der var i nøje Overensstemmelse med Aldersrenteloven, og som med Hensyn til faste Satser holdt et bestemt Beløb, der for ensartet Invaliditet var det samme i de to Love, og som saa tillod en Supplering op efter i særlige Forhold. Men Indenrigsminister Berg fremsatte et Forslag, som ordnede dette ved en ganske ensartet Betaling paa 800 Kr. til enhver Invalid, hvor i Landet han saa bor, hvorved man nu har opnaaet det ejendommelige Forhold, at en enlig Mand, som er Invalid, efter Invalideloven, hvis han bor i en Landkommune, faar 800 Kr., medens han, hvis han er Aldersinvalid, efter Aldersrentelovens Princip ikke kan faa mere end 354 Kr. for Øjeblikket. En saadan Ujævnhed og Ulighed kom der ved dette Overbud fra den daværende Regering paa et Tidspunkt, hvor de troede, de svømmede i Penge, saaledes som de overhovedet troede i 1920, og hvorfra hele den Misère stammer, Regeringen er i. De troede nemlig, at de svømmede i Penge, og at Landet vilde vedblive at svømme i Penge i lange Tider. Det er det Overbud, som er gjort. Men den Omstændighed, at man den Gang troede saadan, har medført, at man har ført den Finanspolitik, man har ført, og at man derefter er kommet til at gennemføre Love, som ikke lader sig opretholde. Aldersrenteloven lader sig ikke opretholde, saaledes som den for Øjeblikket lyder. Der er talt tilstrækkeligt om dette allerede tidligere, og jeg skal nøjes med at sige, at Statsministeren har ved sin Tale her paa det mest tydelige skildret, hvorledes Forholdene er. Aldersrenteloven koster det offentlige det samme som Alderdomsunderstøttelsesloven. Men der er indført en helt ny Kreds af Alderdomsrentenydere, nemlig alle dem, hvis Forhold er saaledes, at de ikke vilde være kommet ind under Alderdomsunderstøttelsesloven; med andre Ord: alle de, der har noget, er ført ind derunder. Denne Tilstrømning af nye Alderdomsrentenydere har ikke forøget Beløbet. Men hvad be-

tyder det? Det betyder, at de, der kom ind under den gamle Alderdomsunderstøttelseslov, fordi de intet havde, maa betale nu for dem, der som Aldersrentenydere indtræder i den nye Ret. Denne Maade at gøre det paa er en Uretfærdighed overfor dem, der var daarligst stillede, og derved har man gjort denne Lov, der skulde betyde et stort Skridt fremad — fra at være en Proletariatslov til at være en den hele almindelige Befolkning omfattende Lov — til en Lov, som mangfoldige Steder i Landet har vakt Sorg og Uforstaaelse over, hvad der sker i Tider som disse her i Landet. Derfor er det nødvendigt, at der raades Bod paa de værste Mangler ved denne Lov, og det maa ske i Aar. Og hvis ingen andre vil gøre det, vil vi gøre alt, hvad vi kan, for at rejse Spørgsmaalet, saa man kan erfare, om Regeringen er villig til at rette de værste Fejl paa Aldersrenteloven allerede i Vinter.

Men ellers kan det være klart nok, at Husholdningen i Staten tilsiger, at man ikke rejser store nye Opgaver, som vil medføre store Bekostninger. Der vil ogsaa være rigt Stof for Lovgivningsmagten at tage sig af udenfor netop finansielt kostbare Foranstaltninger. Der er allerede nævnt nogle, som kommer for her i Aar. Jeg kan nævne Skattelovsrevisionen; jeg nævner Nødvendigheden af at gennemføre den kommunale Grundskyldslov — hele den kommunale Lovgivning trænger til en Revision, og jeg antager, at det høje Ministerium i Virkeligheden arbejder derpaa —, jeg nævner Trustloven, det offentliges Tilsyn med visse Virksomheder maa fremmes igen af den høje Rigsdag; Straffeloven, efter at dens Ud-kast er forelagt fra Kommissionen, maa jo, hvis Ministeren ikke i Aar vil forelægge den — maaske han vil sige os, om det er hans Hensigt —, komme til Behandling her i Rigsdagen. At man straffer paa rigtig Maade, vil ikke nødvendigvis behøve at medføre, at man straffer paa dyrere Maade. Endvidere vil det vel ogsaa være muligt at paabegynde den store Skolereform paa saadanne Punkter, hvor Udgifterne ikke vil lægge Hindringer i Vejen i den nuværende Krisetid.

Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen nævnte Ædruelighedsloven. Det var den Del af hans Ordforertale, som jeg syntes bedst om. Det ærede Medlem er blevet sat paa en udsat Post ved denne Lejlighed, som viser, at den nuværende Regering er gaaet frem i sin Betragtning af, hvordan Krigsførelse skal være. Der var en Tid i gamle Dage, hvor man indledede Krigen